

■ Jag –
en sonett-
ägare

Det bara sa' klick – så småningom

□ Jag måste erkänna att jag från början var ganska kallsinnig till Saab Sonett.

Visst – jag var med på Hedenlunda den där isande kalla februaridagen 1965 och såg Björn Karlströms grå prototyp debutera.

Sanningen att säga var jag nog inte speciellt imponerad. Den nya sportbilen försvann dessutom bland andra mer kända storheter som tex Porsche 904, bilarna från Triumphs stall osv.

Så småningom kom sonettproduktionen igång och jag minns att man hörde sig för från Saab och undrade om jag ville köra en Sonett med V4-motor över en påskhelg – det bör ha varit 1968. Bilen var röd minns jag och tämligen primitiv – nästan som ett hembygge.

Så kom den dag 1970 då modell III premiärvisades för den församlade pressen. Visningen skedde på Hotell Foresta på Lidingön.

Saabfolket berättade om nya modeller i största allmänhet och så presenterade man den nya sportvagnen. Bilen avtäcktes och en ilsket postgul liten sportvagn, med de tuffaste linjer jag sett, uppenbarades.

Det gick ett sus genom församlingen – själv tappade jag nog andan.

En sådan bil ska jag bara ha, kommer jag ihåg att jag tänkte.

Nu var det lättare sagt än gjort. Sonett III skulle inte säljas i Sverige, hade marknadsförarna på Saab bestämt. Nåja, efter att ha tjatat tillräckligt länge på Saabfolket lyckades jag beveka dem.

Det skulle **kanske** gå att få fram en bil åt mig, men inte utan problem. Jag fick reda på priset och så var det bara att se om hushållskassan tillät utsvävningen. Nåja – det skulle nog reda sig om vi sålde familjebilen – en grön 99:a.

Sagt och gjort. Bilen beställdes och så kom den stora dagen då den stod klar för leverans i Nyköping. Skinande gul med röda nummerplåtar som var brukligt på den tiden.

Jag skäms nästan att berätta det i dag – men premiärturen gick på nysaltade vintervägar genom Sörmland. Inte närmaste vägen hem, för den här bilen var verkligen något som gav mersmak på milen.

Efter hand visade det sig att det inte bara var fördelar att åka i en gul Sonett. Bilen fanns ju inte – officiellt. Lasse Lönndahl hade emellertid en tvilling till min bil och efter det att han och hans tuffa bil förekommit i kändistidningarna var folk på gatan helt säkra på att det var hans bil – och han – som kom körande när jag var ute och åkte, vilket väckte en viss bestörtning när de påflugnaste trängde sig på och ville ha autografer...

Bilens tuffa utseende retade också många. Få visste hur tam bilen egentligen var och säkert var det mer än en familjefar i Opel Rekord eller Volvo Amazon, som fick självkänslan ordentligt stärkt då man kunde accelerera ifrån den konstiga sportbilen vid rödljusen.

Till de mer handgripligt praktiska problemen hörde sådana trivialiteter som att det ständigt regnade in.

Erik Carlsson kommenterade fenomenet:

– Det är inte bilens fel – det är vädrets.

Det ligger mer i det konstaterandet än man kanske först tänker.

En bil av den här typen måste tas för vad den är. Den är konstig på många sätt – men det är väl det som charmar?

Björn Svallner

Författare till Sonettboken

PS Jodå, jag åker Sonett fortfarande. En 70:a. Inte samma som den gula jag köpte för mer än tio år sedan då jag tyvärr måste sälja den när familjen utökades. För några år sedan hittade jag en grön 70:a i Värmland och den vårdas numera ömt och tas bara fram i vackert väder. Det kan ju regna in... □